

9. Vízkereszt utáni harmadik vasárnap.

PEDAGÓGUSUNK A KEGYELEM .

Titus 2, 11 - 14

Titus 2, 1 - 15

Az elmúlt vasárnap a törvény hármasságnáról szólt közöttünk a tanítás. Megértettük, hogy miközben a törvény tükör, fék és ostor, aközben Krisztushoz vezető pedagógusunk nekünk. Ma azt az evangéliumot hirdeti közöttünk Isten, hogy akit a törvény Krisztushoz vezetett, azaz akinek valóban "megjelent az Isten üdvözítő kegyelme", azt egész életén át neveli ez a kegyelem. Így is fogalmaztam meg prédikációm címét: Pedagógusunk a kegyelem. Ugyanis az üdvözítő kegyelem nemcsak azt cselekszi velünk, hogy hitet támaszt szívünkben a Jézus Krisztus egyezeri és tökéletes áldozatában, hanem "tanít" minket. Az eredeti szöveg ennél többet mond, azt mondja, hogy a kegyelem nevel minket, mint az igazi pedagógus.

Atyámfiai, a keresztyén erkölcsant ez különbözteti meg minden más moráltól. Itt ugyanis nem az ember a cselekvő, nem magunk neveljük magunkat. Itt Isten kegyelme a cselekvő, ő formál, nevel bennünket, hogy "mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon."

Mértékletesen.

Azt kérdezhetné bárki: Hát ez is nagy dolog, mértékletesen élni? Erre azt felelem: Bizony nagy dolog. Lehet, hogy sokak által lenézett dolog, de mi tudjuk, hogy a Lélek gyümölcse között, - ahogy valaki találóan nevezte: a kilenc águ gránátalma között - a mértékletesség áll a ~~kez~~csúcson. /Gal, 5, 23/

De hadd tegyek fel egy találós kérdést: Tudjátok-e, az emberek mivel követik el a legtöbb öngyilkosságot? Nos, nem kö-